

HELE, BOŽE ...

---

*V BASE JSEM NEJVÍC CÍTIL,
ŽE BŮH JE SE MNOU...*

(Mons. Václav Dvořák)

V base jsem nejvíc cítil, že Bůh je se mnou teď a tady a že se mnou vždycky bude. Říkal jsem: „Hele, Pane Bože, teď jsem v tomhle srabu. Doléhá to na mě. Prosím tě, vem to do svých rukou a řeš to za mě. Jen mi dej sílu, abych ti pomohl.“ On to do svých rukou vezme. Nám stačí říct: „Ano, já s tebou chci spolupracovat.“ Není třeba plýtvat slovy. Právě když jsi bojácný a sklíčený, tak můžeš pocítit jistotu Boží přítomnosti. Tato jistota ti změní pohled na svět.

Znáš tu fresku v Sixtinské kapli, jak tam Bůh natahuje ruku a Adam tu svou natahuje k němu? To je víra. Líp to nejde vyjádřit. Bůh mně dává možnost a já to беру. Člověk – a já to znám z doby, kdy mi hrozil provaz – se musí vyšponovat a furt se opírat o Boha. Když se o něj opřeš, přestaneš se obírat sám sebou a svojí nedostatečností. Pak s ním můžeš konzultovat všechno, i všední, každodenní věci.

Zpracováno podle knihy „Čím to je, že jste tak klidný?
Václav Dvořák v rozhovoru s Janem Mazancem“,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

1953 – V RUKOU KOMUNISTŮ ...

Jeden estébák mi povídá: „Jste zatčen, nedělejte žádné hlouposti.“ Když mě pak vytáhli z auta, tak hned povel: „Svlíct a tady pod sprchu!“ Voda byla ledová, bylo 21. ledna! Pak mi dali lehoučké tričko a strčili mě do cely, kde místo záchodu byla jen díra do země. Jak jsem tak stál nad tím tureckým záchodem, tak si říkám: „Tak, Venco, a konec idyly!“

Hned první noc mě vytáhli k výslechu. V místnosti seděli čtyři chlapi a každý měl jinou metodu. První dva na mě mluvili jakoby přátelsky. Třetí mi povídá: „Ty vole, my tě tady taky můžeme nechat ztvrdnout nebo poslat domů v pytli. Ty budeš mluvit!“ A čtvrtý, to si přesně pamatuju, měl navlečené glazé rukavičky a seděl těsně vedle mě a nejednou vyskočil, chytil mě pod krkem a zařval: „Ty svině farářská, ty budeš chcát a srát volej, jestli nepromluvíš!“ Strčil do mě, já spadnul na zem a on do mě začal kopat. Od té doby mám některé zuby falešné ...

V noci mě pak budili, polévali mě vodou a musel jsem pochodovat. „My máme dost času, necháme tě změkknout a ty promluvíš,“ říkal vyšetřovatel. Ještě mi říkal: „Ty máš Kristova léta, ty dobytku, ale jsi blbej jak necky. My máme o tobě tolik věcí, že budeš viset.“ Pak mi nabídli spolupráci. A já si říkal: „Mám jedinou volbu: zrada, nebo smrt ...“

HNĚV A ZKLAMÁNÍ Z BOHA ...

Po měsících týrání v komunistické vyšetřovací vazbě mi v hlavě běžela dvě slova: *smrt* a *provaz*. To byla hlavní témata rozhovorů s vyšetřovatelem. Jednou se na mě tak vyšetřovatel podíval a povídá: „Jsme my to ale svině, co?“ Já jsem byl na dně, tak říkám: „To opravdu jste.“ A hned jsem letěl ...

Cítil jsem se jako ruina, která se v sobě snaží zmobilizovat poslední zbytky síly a víry. Nevěděl jsem, jestli obstojím. Nezbylo mi nic jiného než znovu a znovu bědovat před Bohem. Byl to výkřik člověka, ze kterého odchází život, který ztrácí zdraví, životní elán, důstojnost a schopnost milovat. Cítil jsem hněv a zklamání z Boha, protože jsem si myslel, že mě opouští. Bylo to nesnesitelné a nevěděl jsem, jak dlouho to potrvá. Zároveň jsem ale věděl, že můj život je Božím darem, a zoufale jsem ho prosil, aby mě neopouštěl: „Jsi tu někde se mnou? Mohu se na tebe spolehnout? Už nemůžu, dej mi sílu Bože!“ To jsem pořád opakoval.

Ze začátku to byl jen vyčítavý nářek k Bohu. Postupně mi ale začalo docházet, že Bůh chce, abych se mu totálně svěřil a předal mu režii svého života. Začal jsem se modlit: „Pane, odevzdávám ti celou svou svobodu. Vezmi do svých rukou můj život a udělej, co chceš. Jen mi dej sílu.“ Tohle byl vrchol mého života v base. Najednou jsem ti začal pociťovat uvolnění a začal věci prožívat jinak.